

UNIVERSITĀTES AVĪZE

LATVIJAS UNIVERSITĀTES IZDEVUMS

Iznāk kopš 1989. gada 7. septembra

Nr. 24

1990. GADA 12. MARTA

Maksā 2 kap.

LU TAUTFRONTIEŠI UN LTF ATBALSTĪTĀJI!

Atļaujiet jums atgādināt, ka 17. martā pl. 15.00 tautas manifestācijā likteņupes Daugavas krastmalā apliecināsim savu ticību Latvijas nākotnei, savu uzticību deputātu kandidātiem, kuru mērķi un centieni sakrīt ar mūsu tautas ilgām un cerībām.

Apliecināsim savu vienotību tumšo spēku priekšā, kuru ideologi A. Klaučēna, S. Dimaņa, M. Gavrilova, T. Zdanokas u. c. personās joprojām muļķo tautu, redz puķes uz tanku bruņām.

Mūsu spēks ir vienotībā! Aicinu visus Universitātes tautfrontiešus, mūsu ideju un mērķu atbalstītājus pulcēties 17. MARTĀ PL. 13.30 DOMĀ LAUKUMA, lai vienoti ierastos krastmalā.

Apliecināsim, ka mūsu Alma mater ir Latvijas garīgās atdzimšanas centrs.

JANIS STRAUHMANIS,
LTF nodaļas valdes priekšsēdētājs

prastu, ka latviešu nācijas centieni izdzīvot un pastāvēt cittaustiēšus neapdraud.

Lai būtu vērts cīnīties par neatkarīgu Latvijas valsti, acimredzot, nepieciešama latviešu tauta, kas tajā dzīvos. Tas ir arī jautājums par mūsu bērnu nākotni. Kādu tu to iedomājies savam dēlam?

Daudz tieku taujāts, kāpēc tik krasi pievērsos politikai, ja līdz šim aizrāvos ar zinātnei. Jāsaka, ka jau sen interesējos par sabiedriskajiem procesiem, bet tas gan bija vairāk hobija līmenī. Kad piedzima mans dēls, sāku domāt par to, vai tiešām pēc astoņpadsmit gadiem arī viņam nakti būs jābaidās no pavēstes saņemšanas, varbūt pat jāslāpstās izbilī, ka jebkurā brīdī var izraut no mājas un aizsūtīt tālu prom nomierināt kādu starptautisku konfliktu. Sapratu, ka šodien nevar neiesaistīties politikā tieši mūsu bērnu dēļ.

Tu esi sācis darboties žurnālistikā kā profesionālis. Šodien tā ir izplatīta parādība, ka masu informācijas līdzekļos strādā filozofi, svešvalodnieki, ekonomisti.

Un tomēr jājautā, kā jūtas fiziķis «Atmodas» politiskajā nodaļā?

Grūti pateikt, vai man izdodas strādāt žurnālistikā kā profesionālim. Žurnālistika mani interesēja jau sen, jo patika rakstiski noformulēt savas domas. Jau bērnībā man bijuši dažādi rakstu eksperimenti, kā katram normālam pusaudzīgam romānu rakstīšanā vai citās lietās. Arī mana specialitāte — teorētiskā fizika — saistīta ar rakstu publicēšanu, noformēšanu. Par profesionālu žurnālistu mani grūti nosaukt, taču tieši kā fiziķis, kā cilvēks, kas novērtē lietu praktisko stāvokli, konstatēju, ka vai nu mēs to gribam, vai ne, bet sabiedrībā milzīga loma ir uzrakstītajam vārdam. Nevar noliegt, ka tam ir ļoti liela psiholoģiska slodze, sevišķi «Atmodā» uzrakstītajam vārdam. Tā ir objektīva realitāte. Izejot no tās, man vajadzēja izmēģināt spēkus «Atmodas» politiskajā nodaļā. Kā man tas izdevies, lai spriež lasītāji. Es cenšos realizēt politiku, kas izriet no manās fiziskās domāšanas. «Atmodai» nevajadzētu aizrauties ar ilūzijām, nomierinot cilvēkus. «Atmodai» jābūt spogulim. Protams, ne jau visas sabiedrības,

bet vismaz Tautas frontes un tautas kustību spogulim. Dažkārt mums pārmet, kāpēc «Atmodā» parādās viens vai otrs «kašķītis». Vieniem nepatīk viens raksts, otriem — pavisam cits. Gribu teikt, ka «Atmodas» pamatuzdevums — palīdzēt cilvēkiem orientēties. Ja mēs kādu no spārnēm ignorētu, nepublicētu tā materiālus, ja nerunātu par LTF iekšējām pretrunām, lasītājiem rastos nevajadzīgas ilūzijas un politiski tas būtu nepieņemami.

Šodien varam runāt par otro stadiju Tautas frontes darbībā. Pirmā bija tā, ko es nosacīti sauca par muzikāli dramatisko stadiju. Tā bija nepieciešama, lai cilvēkus emocionāli paceltu. Tagad pārņem jaunā — politiskās organizācijas kvalitāte, kad jāsāk nodarboties ar konkrētu politisko darbu. Un šeit jau ir citi principi un citas likumsakarības. Tiem cilvēkiem, kas jau bija pazaudējuši ticību, sākotnējā posmā varbūt vajadzēja iedot kādu mītu, lai viņi atgūtu spēkus, bez tā nav iedomājama neviena sabiedrība, neviena kustība. Otrajā posmā visiem jāapzinās realitāte.

Ja tiks ievēlēts, kādā veidā iedomājies saikni ar saviem vēlētajiem? Līdzšinējā bēdīgā pieredze liecina, ka vēlētajiem deputāti kandidātam bieži vien ir nepieciešami līdz ievēlēšanas brīdim.

Ja mani ievēlēs, politikā darbošos profesionāli. Līdzšinējā problēma lielā mērā bija deputāta pamatdarba pienākumi, kuru dēļ ne vienmēr pietika laika vēlētajiem. Mans laiks pilnībā būs veltīts politiskai darbībai un 60%—70% no tā veltīšu cilvēku patieso interešu noskaidrošanai. Līdz ar to vēlētajiem man būs vienkārši nepieciešami.

Kā iedomājos šo savstarpējo sadarbību? Pirmkārt, strādājot kopā ar maniem Universitātes kolēģiem kā pieaicinātiem ekspertiem. Otrkārt, domāju, ka dažāda līmeņa padomes darbosies saskaņoti. Ja agrāk pie AP deputāta ieradās vēlētais, lai runātu, piemēram, par to pašu cauro juntu problēmu, parasti viņš saņēma atbildi, ka nav ieradies pie īstā adresāta. Tagad būs iespējams risināt jautājumu saistībā ar konkrētā rajona apgabala deputātu, varbūt pat kopīgi. Uzskatu, ka padomju sadarbība ne vien pa horizontāli, bet arī vertikāli palīdzēs deputātiem vienmēr būt lietas kursā par savu vēlētajū vajadzībām un interesēm.

Par un ar Andreju Pantejevu runāja INGŪNA CEPĪTE

MŪSU DEPUTĀTU KANDIDĀTI 18. MARTA VEĻĒSANĀM

POLITIKĀ DARBOŠOS PROFESIONĀLI...

Sabiedrības aktivizēšanās process šobrīd nav iedomājams bez eksakto zinātņu pārstāvjiem. Vai nepastāv kāda zināma sakarība: fizika — politika? (Godmanis, Buļķis, Pantejevs, Ubelis šodien ir arī politiskajā laukā izskanējuši vārdi.)

Jā, es domāju politikā ļoti nepieciešama eksaktā domāšana, jo viens no dabas zinātnieka pamatkritērijiem — visi slēdzieni, visas teorijas jābūvē, izejot no praktiski pastāvošā. Realitāte ir galvenā instance visām teorijām un doktrinām. Jebkurš fiziķis jau no pirmā kursa tiek mācīts, ka lai cik labas būtu formulas un teorijas, galvenais kritērijs ir eksperimenta praktiskā darbība.

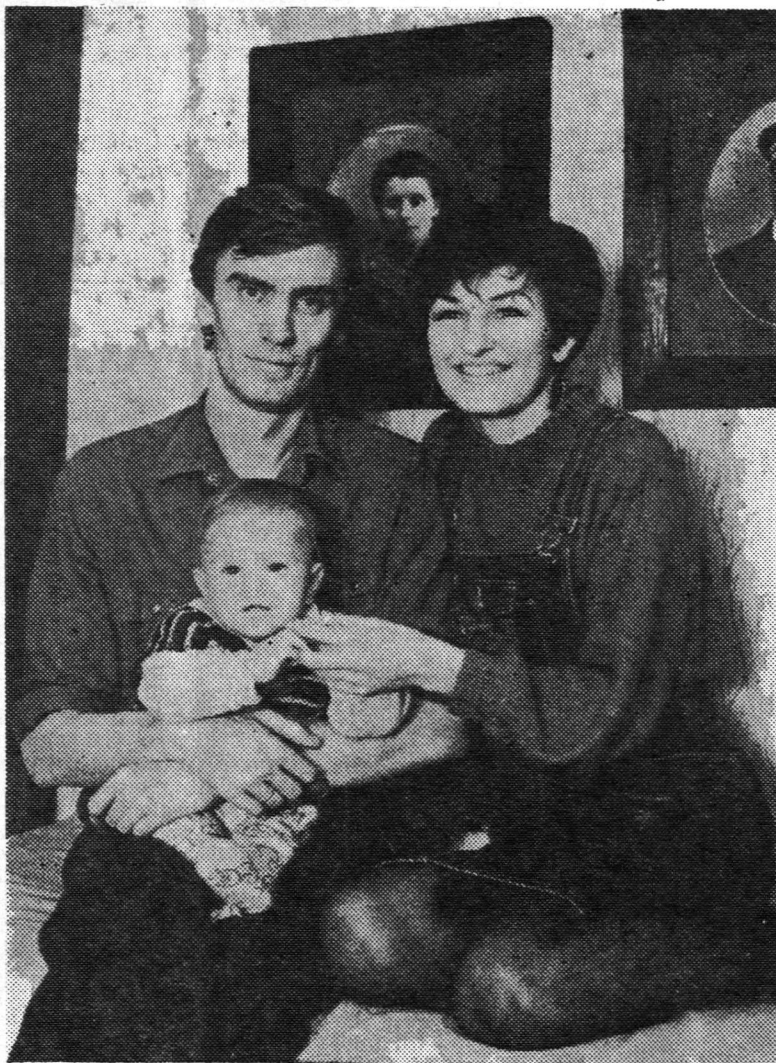
Tevi saista izglītības un zinātnes jautājumi. Vai pirms balotēšanas Augstākās Padomes vēlēšanās tev izstrādāta kāda noteikta programma šajā jomā?

Jā, man ir sava programma, pareizāk — mērķprogramma, kā pašreizējā pārejas posmā Latvijas valstī rīkoties un kā sadalīt līdzekļus, lai zinātnes un izglītības jautājumi tiktu atrisināti atbilstoši tai. Uzskatu, ka Latvijai pasaulē nebūs nākotnes, ja tā nekļūs par zemnieku un zinātnieku zemi. Ja mēs Austrumu tīgrū varesim tirgoties ar savām lauksaimniecības precēm, tad vienīgais, ko varesim pārdot Rietumos, būs tā produkcija, ko pasaulē apzīmē ar vārdu «informācija». Mums nav ne naftas, ne ogļu, Latvijā ir tikai viena neizmantojama bagātība — mūsu jaunatnes smadzeņu potenciāls. Tā ir vienīgā drošā un perspektīvā lieta, kurā jācenšas ieguldīt līdzekļus. Tieši tāpēc grasos strādāt kā deputāts, izmantojot dažādu ekspertu palīdzību. Domāju, ka konkrēti programmu pa soļiem — šodien, rīt utt. veidošu kopā ar saviem Universitātes kolēģiem. Jau šobrīd izklāstīt pil-

nīgu perspektīvu programmu būtu pat mazliet nenopietni.

Tu kādreiz teici, ka ievēlēšanas gadījumā labprāt darbotos nacionālo attiecību sfērā. Kādas ir tavas domas šajā jautājumā pašlaik?

Man diezgan daudz nācies saskarties ar krievu, ukraiņu, arī ar citu tautību cilvēkiem, un es aptuveni redzu galvenās viņus mokošās pretrunas šajā Latvijai sarežģītajā brīdī, kas varbūt arī kavē aktīvāk iesaistīties mūsu kopējā darbā par neatkarīgas Latvijas valsts izveidošanu. Nemot vērā to, ka mans tēvs bija krievs, un es labi pazīstu daudzus krievu tautības cilvēkus, vairāk vai mazāk izprotu šādas psiholoģiskās nianšes un varbūt varētu palīdzēt. Ja formulējam ļoti vispārīgi, ir divas lietas, ko mēs pašlaik redzam it kā nesavienotas, katru par sevi pastāvošas. No vienas puses tās ir pašnoteikšanās tiesības, tiesības katrai nācijai noteikt gan dzīves veidu, gan stilu tās vēsturiskajā teritorijā, kas ļauj pastāvēt un izdzīvot neierobežotu laiku. Latvijā tādas tiesības ir latviešu nācijai. No otras puses ir cilvēka individuālās tiesības, kas paredz pilnīgu līdztiesību, neatkarīgi no katra nacionālās piederības, reliģiskās pārliecības utt. Cittautiešiem, pateicoties dažu V. Alksņa tipa personu propagandiskajai darbībai, šķiet, ka starp šīm lietām pastāv it kā nepārvaramas pretrunas. Taču pasaules prakse pierāda, ka šīs pretrunas starp nāciju pašnoteikšanās un cilvēka individuālajām tiesībām pastāv tikai valstīs ar totalitāriem diktatūras režīmiem. Parlamentārā valstī, kur pietiekami rūpīgi izstrādāts demokrātiskais mehānisms, tām nav vietas. To pierāda arī Rietumu nacionālo valstu pieredze. Ar krievu tautības cilvēkiem jārunā tā, lai viņi sa-

Smaida mazais Kārlis un lielā Juta kopā ar savu tēti un vīru Andreju Pantejevu, par kuru aicinām balsot 1. vēlēšanu apgabala.

ANDRA EGLISA foto

ОТДЕЛИТЬСЯ, УЙТИ, ОТПАСТЬ, ОТОРВАТЬСЯ...

59-й РИЖСКИЙ ИЗБИРАТЕЛЬНЫЙ ОКРУГ: СЕРГЕЙ ДИМАНИС, доцент кафедры политэкономии Латвийского университета, 38 лет.

— Сейчас я пишу докторскую диссертацию по проблемам экономической самостоятельности предприятий. Экономическая самостоятельность республики — это прежде всего самостоятельность производителей и лишь потом самостоятельность администрации, например, нашего Совмина. Словом, главные проблемы, которые должны решаться законодательно, — предмет моего научного исследования.

Обладая некоторыми знаниями в области экономики, я мог бы работать в парламенте над законами для экономики. Уже полтора года я являюсь консультантом комитета по экономической реформе Верховного Совета Союза. И считаю, что над законами должны трудиться не консультанты или ребята из аппарата, а именно те, кто избран в парламент. Последнее слово всегда за ними. В рабочем порядке мне часто удавалось убедить в своей правоте очень многих. Но потом, когда обсуждение вопроса проходило уже на парламентской трибуне, часто побеждали какие-то партикулярные интересы, и все шло насмарку. Чтобы делать законы, надо обладать трибуной парламента. Поэтому я и вступил в предвыборную борьбу, хотя, честно говоря, она совершенно не соответствует моему менталитету и отнимает уйма времени. Я вообще не люблю публичности, а приходится ходить по квартирам, заниматься саморекламой: очень неприятное занятие.

Сейчас я получаю все законы для экономики, которые делаются у нас в республике, и мне, честно скажу, они не нравятся. Они могут окончательно загубить нашу экономику, не создав ничего принципиально нового. Например, закон о налогообложении. В первом варианте там было десять страниц. Когда знающие люди стали выбрасывать оттуда все, не соответствующее реальной ситуации сегодняшнего дня и той ситуации, которая возникнет в ближайшее время, в конце концов от этого законопроекта осталось всего полтора странички: страничка принципов и полстранички перечня видов налогов. С таким законом просто нечего делать!

Мы еще не умеем делать законы. Экономисты республики этим никогда раньше не занимались. Сейчас мы берем законы тридцатых годов и пытаемся их приме-

нить к сегодняшнему дню. Когда речь идет, скажем, о налоге на собак, — нет проблем. Но, когда надо обложить налогом предприятие, приходится думать.

Со мною работает группа экономистов. Мы получили вторую премию за разработку первоначальной экономической самостоятельности республики. Первую премию получила группа Арниса Калниньша. К сожалению, по разным причинам дальше пришлось работать в режиме дружественной критики. В итоге закон об экономической самостоятельности республики, принятый Верховным Советом ЛССР, получился достаточно корректным со всех точек зрения. Но сейчас главное — не этот закон, обозначивший лишь полудеальное состояние, которого мы должны достичь, а переходный период.

Когда я говорю, что думаю по-другому, это не значит, что я прав. Но для того, чтобы выяснить, кто же прав, необходимо обменяться мнениями, причем будучи на одном уровне. Любую работу надо делать, с кем-то соревнуясь, лучше — конкуренция. Когда стало ясно, что наши разработки не укладываются в тот придуманный путь экономической самостоятельности, который сразу завоевал популярность, нас не профинансировали. Пришлось трудиться над злободневными проблемами в рамках общей научной работы. Хотя нас все время приглашают в Совмин и Госплан. В этом смысле все в порядке. Но с парламентской трибуны можно влиять!

Мы полностью используем возможность высказаться в «Советской молодежи». За последний год я написал 20 статей по различным вопросам. В латышскоязычной прессе меня не печатают, не критикуют, но покусывают. Чувствуется наличие установки. В аудиториях мне удавалось убедить людей в том, что экономическую самостоятельность нельзя строить на иллюзиях. Однако со страниц многих популярных изданий это сделать сейчас практически невозможно.

Скажу честно, в русскоязычных аудиториях мне выступать гораздо легче. Концепция современной экономики имеет выраженный федералистскую направленность. Среди латышей эта идея непопулярна. Люди идут от политики к экономике, а не наоборот.

Экономическая повязанность неизбежно создает наднациональные политические структуры. А сейчас мы вообще не можем выйти из Союза, ибо не можем и не умеем с Союзом торговать. Союз для

нас — не рынок, а распределитель. А это, как говорят в Одессе, две большие разницы. Ничего не продается и не покупается. Один экономист сказал: республиканская производственная программа текущего года обеспечена лимитом материальных ресурсов и фондами комплектации на две трети. Что это за независимое государство, которое зависит от фондирования, осуществляемого другим государством? Будем это покупать? Но ведь продукция-то финансируется именно потому, что ее нельзя купить! Отделиться, уйти, отпасть, оторваться от распределителя невероятно сложно. История с ЦБЗ это очень хорошо показала. Бумагу могли купить только неформалы, действовавшие через коммерческие структуры, через систему кооперативов и частного бизнеса. А на уровне государственных предприятий и Совмина проблема бумаги не решалась. Нет рынка.

Если бы мы сейчас на территории Союза могли сразу же перейти на экономической режим государственного и частного предпринимательства, не было бы проблем. Но при наличии рынка интеграционные процессы только усиливаются.

Можно, конечно, спровоцировать создание рынка, закрыв границу. Но тогда торговля возникнет только как межправительственная, кабинетная торговля — по договорам между союзным министерством и министерством Латвии. Если бы мы торговали в режиме: мы вым вагон мяса, вы нам цистерну нефти — опять не было бы проблем. Но между республиками возникло податальное и технологическое разделение труда. Межправительственный договор с Союзом бесполезен. Надо, чтобы торговали предприятия. То есть, еще раз, нужен рынок. Когда появятся первые признаки рынка — можно уходить. Но зачем?

В Москве я участвовал в работе над законом об экономической самостоятельности республик. И мы сделали очень любопытный вывод: для того, чтобы гарантировать экономическую самостоятельность Прибалтике по полной программе, центру нужно погубить экономическую самостоятельность других республик. Чтобы дать Прибалтике все, чего она купить не может, центру необходимо это по-феодалному отнять у других республик. На Востоке тоже прекрасно понимают, что такое рынок. Правда, кое-кто называет его базаром, а инфраструктуру рынка каравансараям, но это в корне ничего не

меняет. Большая часть ресурсов востока — конвертируемые товары: их можно продавать на мировом рынке. Союз отличается от Английской колониальной империи, на опыт которой все время ссылаемся. Пусть мы колония. Но мы колония своего собственного сырьевого придатка. Сырьевые районы настолько забыты, настолько неразвиты, что, получив экономическую самостоятельность, они тут же используют свое монопольное положение и будут сотрудничать с теми, кто быстрее и дешевле разрешит их проблемы.

Мы производим конечную продукцию. Она более требовательна к качеству: ее сложнее продать на западном рынке. Мы сразу же это почувствуем, как только начнем всерьез играть в политические игры без достаточного на то экономического основания. Член Народного фронта на производстве — федералист, а дома, у телевизора, — сепаратист. Я могу назвать вам массу таких примеров. Наше правительство без конца ездит в Москву, так как на линии прямых связей между республиками возникают очень серьезные проблемы. Особенно на конце союзной технологической цепочки. И нужно спокойно, не нервничая, не поддаваясь эмоциям, работать над созданием союзного рынка, причем

договорившись об этой работе со всеми участниками. И не делать вид, что мы отличаемся от тех, кто на востоке. Они тоже не лыком шиты.

Если кто-то может предложить другой путь, прекрасно. Но те хозяйственные модели, которые выработали новые политические силы, вызывают улыбку. У западных экономистов тоже. Когда наши новые политики начинают говорить об экономике, у них заметно портится настроение.

И о политике. Сейчас каждый кандидат в депутаты попадает в рах в списки Народного фронта — Интерфронт. Попавшая на выборы имеет совершенно определенный смысл — за тебя проголосует определенное количество людей, то есть в порядке партийной дисциплины. Тех же, кто в других списках или же сам по себе, как я, рассматривают как изделие ручной работы. Меня очень беспокоит то, что под новой вывеской воспроизводятся старые политические традиции. И то, что начинается охота на ведьм. У меня много друзей, которым симпатичен Интерфронт. Это сейчас чуть ли не криминал. Многие друзья, которые сейчас разделяют позицию Народного фронта, относятся ко мне с подозрением. Но, я надеюсь, это пройдет.

tas ir pie mums. Tai pat laikā šis variants nebūt nav tas jaunākais, vismaz mūsu politiskajā situācijā. Arī Latvijas republikas laikā pastāvēja ekonomiskā atkarība. Faktiski šodien pasaulē nemaz nav neatkarīgu valstu.

Ja Jūs ievēlēs, tad kādā kontekstā redzāt sevi Latvijas parlamentā?

— Manuprāt, kompetents esmu sociālajos jautājumos un izglītības problēmās. Divpadsmit gadus esmu strādājis zinātniski pētniecisko darbu, kas bijis saistīts ar socioloģiju. Man ir izveidojies kopiespaids par aktuālākajām problēmām.

Mums visiem būs priekšā kāds ārkārtīgi bīstams posms — brīdis, kad tikai veidosies un stabilizēsies Latvijas ekonomika. Sāksies nekontrolējama sociālā noslāņošanās. Liela sabiedrības daļa nonāks aiz pēdējās iztikas robežas. Faktiski tā cietīs badu.

Tādēļ AP būs jāatrod līdzekļi sociālajai aizsardzībai, kura ļautu izdzīvot vecajiem cilvēkiem, invalīdiem un daudz bērnu ģimenēm.

Tātad runa nebūs par privilēģijām (kā šodien tās dēvē), bet gan par sociālo aizsardzību?

— Jā, šodien bieži jau šos jēdzienus. Man vienkārti pretīgas jebkura veida PRIVILEĢIJAS.

Mēs taču visi zinām, kā izvadāja «specpaiku», nogādājot tieši mājās. Šī komunistiskā vara nogrēkojusies pret cilvēku vairāk kā visnežēlīgākais kapitālisms.

Jau šodien jānodibina visstingrākā valsts kontrole sadales jomā. Citādi vēl ilgu laiku privilēģisim funkcionārus.

Nav noslēpums, ka nesen izstājāties no PSKP.

— Tā kā esmu audzis ļoti latviskā ģimenē, zināju patiesību par 39., 40. gadu. Jebkurā latviešu ģimenē taču jau toreiz runāja par krievu okupāciju un izvešanām. Līdz ar to veidojās arī iekšējā attieksme.

Atzišos, ka pieradu pie tās latviešu inteliģences daļas, kura partijā iestājās karjeras dēļ. Mācoties IV kursā, man piedāvāja palikšanu Universitātē. Toreiz ZA Filozofijas institūts bija ļoti izteikti reakcionārs. Tādēļ izvēlējos Universitāti. Taču sabiedrisko zinātņu pasniedzējam vajadzēja būt partijās biedram. Tā kā viss — ļoti vienkārši.

Sobrīd es vienkārši neatrodu atbildi uz jautājumu: kā intereses aizstāv kompartija? Vai strādniecības? Neviens taču nebūs tik glups, lai ticētu, ka Klaučēns to dara. Piedodiet, neinteliģenta valoda vēl nav proletariāta pa-

zīmē! Ja Arnolds Petrovičs aizstāv strādniecību, tad es — Amerikas astronomu intereses!

Bet kā ar LNKP?

— Pazīstu daudzus no šiem komunistiem. Piemēram, 1975. gadā viens no LNKP līderiem, LU partijas komitejas sekretārs Aivars Endziņš man lasīja lekciju. Viņš to darīja daudz godīgāk kā viens otrs šodienas jurists radikālis. Tādēļ es viņam uzticos. LNKP — tā, manuprāt, ir šo progresīvo cilvēku iespēja ar godu aiziet no PSKP. Tomēr var to izdarīt arī savādāk. Vispār izstājoties no kompartijas. Es izšķīros par šo variantu.

Kad es dzirdu, ko runā Rubiks, Klaučēns, Sobolevs — skaidri sajūtu Orvela iztēloto jaunuma pasauli. Ja man, kopā ar saviem domubiedriem izdotos sagraut šo idiotismu, goda vārds, justos patiesi gandarīts.

NAIVĀ NELLIJA

P. S. «Universitātes Avīzes» korespondente Iveta Mediņa publiski paziņo, ka pieder pie Laķa kunga domu biedriem.

ОБЪЯВЛЕНИЯ

Редакция университетской газеты, комитет комсомола и студенческий профком ЛУ объявляют для студентов-нежурналистов публицистический конкурс

«МИСС, МИСТЕР ПРЕССА-90».

Пишите обо всем, что связано со студенческой жизнью. Присылайте по почте или приносите в редакцию рукописи с пометкой в левом верхнем углу — «На конкурс» (не забудьте указать также свое имя, фамилию, факультет, курс, группу, домашний адрес и, если можно, телефон). Хорошо, если бы к материалу вы подобрали фотографию, указав также сведения об ее авторе.

Срок сдачи — 15 апреля. Награды победителям: за 1 место — поездка за границу, за 2 место — поездка по стране, за 3 место — денежная премия.

* * *

Газета «Вэфовец» приглашает на работу по трудовому соглашению корректора русского издания. Оплата — 7 руб. 50 коп. за номер, газета выходит дважды в неделю. Имеется поквартальная премия, выдается временный пропуск на ВЭФ.

В ДРУГИХ ВУЗАХ

В Москве есть средние школы, в которых латинский и греческий язык преподают студенты специальных латинских групп (такие группы существуют при инязее им. М. Тореза). Латинский язык преподается в гимназиях и лицеех (при инязее им. М. Тореза работает лаборатория по подготовке программ для лицеев). Латинский язык ввели на филологических факультетах всех педагогических институтов Москвы, существует также набор студентов для приобретения второй специальности (первая — французский язык).

LĪDZIŪTĪBA

Mūsu laiks ir tik īss —
Mūsu vēji šalc apkārt un pāri
Kas lai zina to brīdi,
Kad atskanēs likteņa balss.

J. Sirmbārdis
DALĀMIES BĒDU SMAGUMA
ar LU Juridiskās fakultātes vecāko pasniedzēju
AGRU REIGASI
viru mūžībā aizvadot.
LU Juridiskās fakultātes kolektīvs

Kolidz laikrakstā «Sovetskaja Latvija» tika pārpublicēts raksts «Trojas zirgs» sesijā, kļuva skaidrs, ka notiek ciliģa gatavošanās pēdējam parlamenta sasaukumam. Jo, vai nu tāpat vien «sarkanās» preses dūži būtu ieinteresējušies par tik lokālu un mazpazīstamu laikrakstiņu kā «Universitātes Avīze». Zinām taču, ka ikvienam antiklaucēniskam rakstam «Sovetskaja Latvija» ir tikpat slēgta kā mazai turku pupai Anglija. Tādēļ ar īpašu interesi gaidīju LPSR AP 15. sesiju, jo, kā zinām, tajā bija jāizskata deputātu konfliktu Pilsētas padomes 1. sesijā.

Arnolda Klaučēna iznāciens izskaidroja visu. Sajās politiskajās sacīkstēs viņš bija izvēlējies Trojas zirgu. Kaut arī «gorkoma» 1. sekretārs to pātagoja no visām pusēm, tomēr nekāds rikšotājs jau tas nebija.

Savu runu Arnolds Petrovičs sāka ar epitētu, veltītu raksta autorei, tādējādi radot Ivetai Mediņai jaunu žurnālistisku imidžu — kaut ko līdzīgu Dieva dotai kreimenītei. Tā kā viņai tīri labi tik sociāldemokrāta, dzejnieka N. Beļska vārsmas Alex dziedātajā «Naivajā Nellijā», tad pieminētā raksta autore publiski paziņo, ka pieņem pseidonīmu. Ikviens raksts, kurā būs pieminēts «gorkoma» 1. sekretārs, tiks parakstīts šādi: NAIVĀ NELLIJA.

Uzticīga savlem lasītājiem
IVETA MEDIŅA

UN ATKAL «TROJAS ZIRGS»...

PSRS PILSONI KLAUCĒN!

Jūsu noslēpumainības mānija, kuru citādi nevaram uztvert, kā tikai un vienīgi balles no tautas, ir sasniegusi savu apogeju — citus cilvēkus Jūs personificējat ar sevi, citu rīcības Jūs uztverat kā analogus savām izdarībām. Vai Jums nešķiet, ka kaut kas var būt arī neslēpjams?

Varbūt tur vainojams Jūsu partokrātiskais naivums (na-ivnosk), ka cerat kādam iestāstīt (līdzīgi kā to, cik laba ir PSKP), ka par notikušo Rīgas Tautas deputātu padomes sesijā Jūs uzzinājat no mūsu kolēģes raksta «Universitātes Avīzē». Bet ja tas tik tiešām tā ir, tad atļausimies izdarīt divus, tiesa savstarpēji maz saistītus, secinājumus:

1) Ieku reizi pierādās objektīvā nepieciešamība pēc daudzveidīgas, no jebkāda veida diktāta brīvas preses,

2) Ieku reizi pierādās Jūsu diplomātiskā isprātība, tātad — visai mazā atbilstība deputāta un politiķa amatam.

Ak, jā... starp citu, tāds Mihails Gorbačovs Padomju Savienībā un arī Padomju Savienības Komunistiskajā partijā pirms dažiem gadiem ir ierosinājis pārbūvi... Vai varbūt arī šo faktu Jūs tagad pirmoreiz uzzināt no «Universitātes Avīzes»?

SPORTS

LATVIJAS ATĻĒTU ATĻĒTI — LU STUDENTI

Divas dienas Rīgas sporta manēžā par Latvijas atlētu atlēta nosaukumu ciniģas republikas labākie vieglatlētī. Soreiz varējām startēt zem sava karoga — kā Latvijas Universitātes komanda. Mūsu sportisti jutās gandarīti un lepnī, tādēļ tika sasniegti augsti rezultāti.

Jau ar pirmajām daudzciņas disciplinām vadībā izvirzījās Inga Zeidaka (Finansu un tirdzniecības fak.), kas 60 m barjerskrējienu veica 8.9 s un Ronalds Blūms (Svešvalodu fak.) 60 m gludskrējienu 7.0 s. Tā abi mūsu sportisti kā pārliecinoši uzvarētāji beidza grūto sacensību maratonu. Inga Zeidaka ar personisko rekordu — 3633 p. un jau trešo gadu pēc kārtas kļuva par Latvijas čempioni ziemas daudz-

cīņā (60 m/b — 8.9 s; augstlēkšana — 1.73 m; lodes grūšana — 11.52 m; tāllēkšana — 5.67 m un 800 m veikti 2:48.1 min.). Patīkams pārsteigums ir mācību teicamnieces, Latvijas čempiones augstlēkšanā Lailas Nagles izcīnītā otrā vieta — 3404 p. — arī personiskais rekords. Laila 60 m/b veica 9.6 s, augstumā 1.76 m, lodes grūšanā 11.38 m; tāllēkšanā 5.38 m, bet 800 m noskrēja 2:49.1 min. Abas studentes savu sportisko meistarību paaugstina pie Fiziskās audzināšanas katedras docenta V. Bernharda.

Ronalds Blūms tālākajā sacensību gaitā sasniegta sekojošus rezultātus tāllēkšanā 7.33 m, lodes grūšanā 12.88 m, augstlēkšanā 2.06 m, 60 m/b 8.2 s, kārts-

lēkšana 4.70 m, bet 1000 m distancē 2:56.1 min. Rezultātā — 5651 p., kas ir jauns Latvijas rekords.

Tātad seši LU vieglatlētī kļuvi par Latvijas čempionem zemas čempionātā. Apsveicam!

V. SEKUNDE

* * *

APSVEICAM!

Latvijas augstskolu spartakiādes čempiones volejbolā (treneris G. Samoilovs) un šahā (treneris A. Bērziņš).

* * *

Stučkas sporta manēžā 20 reizi risinājās manēžas balvu izcī-

ņas sacensības vieglatlētīkā, kuras ir organizētas augstā profesionāļu līmenī (gan tiesāšanas, dalībnieku uzņemšana un apbalvošana ar vērtīgām balvām). Veiksmīgi starti un vērtīgas balvas saņēma arī LU vieglatlētī.

A. Trumpe spēja aizlēkt vistālāk 5.82 m, kā arī bija ātrākā 60 m skrējienā 7.6 s. Dubultuzvara arī otram Latvijas čempionam G. Zālītim — 60 m veikti 6.8 s, bet 100 m — 10.7 s, kas ir atzīstams rezultāts, kurš sasniegts uz ne visai kvalitatīva seguma.

L. Nagle veicot 1.75 m, par 5 cm pārspēja savu studiju biedreni Z. Krūmiņu un kļuva par uzvarētāju. 110 m barjerskrējienā uzvara vēl vienam mūsu sportistam A. Krišanam 15.3 s. Trešajā vietā J. Bušmane 60 m skrējienā 7.9 s. 100 m skrējienā 5. vietā B. Priede 13.3 s.

ZIEPES

un ne tāpēc, ka LU Padome pēdējā sēdē pēc mūsu priekšlikuma neatjaunoja telpu komisiju (izrādās, ka tā būšot diktatūra?!), ne tāpēc, ka mūsu nodalījuma centrs ir citā vietā — PARTIJAS KOMITEJAS telpās, bet gan tiešām nozīmē.

Proti, ļoti VAJADZĪGA LU TAUTFRONTĒSU, VISU KOLEĢU PALĪDZĪBA PANSIONĀTAM «MEŽCIEMS». Tā iemītniekiem — vecajiem ļaudīm trūkst ziepju un ja katrs ziedosim tikai vienu gabaliņu, tā būs tieša palīdzība cilvēkiem, kuriem valsts diemžēl nav spējīga palīdzēt.

Lūdzu šo ziedojumu nodot LTF LU nodalījuma tehniskajai sekretārei Vivītai Sennei darbīšanās no pl. 9-12, partijas komitejas telpās. Vēlams to izdarīt līdz 13. martam.

JĀNIS STRAUHMANIS,
LTF nodalījuma valdes priekšsēdētājs

Berg — nozīmē kalns, un tā virsotnē (precīzāk sakot, Visvalža ielā 4a) ceturtdien, 22. februārī Svešvalodu fakultātes III kursa «vācieši» atzīmēja savus tradicionālos «Bergfest» svētkus.

Ceļš augšup ir galā, uz īsu brīdi drikst atvilkt elpu un palūkoties atpakaļ. Tur, aiz mugur-

ras palika studiju laika pirmā puse un visas studentu lielākās bēdas. Tagad priecīgi jākūleņo lejā, pretī Universitātes diplomam. Protams, gadisies kāds neparedzēti straujš pagrieziens vai nepamanīts akmens, kas nodevīgi trāpīsies kāda vieglprāta studenta ceļā. Taču svētku reizē

gribas domāt tikai par labāko. Pat drūmais sesijas laiks pārtop jautrā spēlītē starp skolotāju un (kā parasti — nezinošo) studentu.

Vai nav patīkami kārtot eksāmenu, kad biļeti var «nospiest» no kursabiedres kājiņas? Tikai jāpiesargās no neuzmanī-

bas kļūdām. Kad svārku šķēlums un plašie palīgmateriāli vairs nespēj glābt nabaga studentu, kuram tik ļoti negribas šķirties no stipendijas, mīļi jāaprunājas ar pasniedzēju. Viņa taču saprātis...

Svētku rīkotāji gaidīja viesus: studentus un pasniedzējus,

kuri bija iepazīti, kopīgi pārvarot pirmo piecu semestru mācību programmas. Tomēr, jubiliāriem par sarūģinājumu, daudzi neatnāca. Klātīe galdi palika pustukši un gardās tortes nācas pievarēt pašiem.

KASPARA ODĪŅA
teksts un foto

BERGFEST

Redaktors AIVARS JANSONS

Iespiests Latvijas izdevniecību, poligrāfijas un grāmatu tirdzniecības ražošanas apvienības RA «Poligrāfists» 4. cehā, 226700. Rīgā, Akas ielā 5/7. Tirāža 1500 eks., augstspiede. Redakcijas adrese: pasta indekss 226098, Raiņa bulv. 19, 121. ist., 3. stāvā, tālr. 222944.

«Университетес авице» («Университетская газета»), издание Латвийского университета. На латышском и русском языках. Адрес редакции: 226098, г. Рига, бульв. Райниса, 19, 3 этаж, комната 121. Телефон 222944.